

produktionen, og han i sin Betænkning har gjort gjældende, at Folketinget derved vilde fravige sit tidligere Standpunkt, som det indtog i Mærene 1873—77 og paaviser, at dette Forslag vil give en forøget Betsyttelse af vore Sukkerfabrikker paa ca. 110,000 Kr., skal jeg dertil først bemærke — jeg siger det med alt Forbehold for ikke at gaa dybere ind paa Beregningen — at dette er kun den ene Side af Beregningen, at de danske Sukkerfabrikker faa paa en vis Konto 100 à 110,000 Kr. mere end før. For øvrigt forekommer det mig, at det ærede Medlem selv angav, at deraf vilde de 15,000 Kroner komme Befolkningen umiddelbart til Gode. Jaa at det kun blev 95,000 Kroner, der kom Sukkerfabrikkerne til Gode. Men her kan man ikke se bort fra det faktiskste Forhold, at disse danske Sukkerfabrikker ikke blot ere Røesukkerfabrikker, men tillige Raffinaderier, og at man tager godt 1 Dres Betsyttelse bort fra Raffinaderierne, jaa hver 6te Mill. Bund, der raffineres, vil medføre et Tab i Forhold til nu af 70,000 Kr. for de samme Fabrikker, jaa vi allerede, naar vi kom til en Raffinering af 10 Mill., havde Ballance mellem Tallene. Men da der raffineres betydelig mere — Tallere ere ikke sildstændig bekendte, men den ærede Ordfører nævnedes omtr. 20 Mill. — turde det være klart, at i Virkeligheden gaar Forslaget i sin Helhed Fabrikkerne nærmere end den nu gjældende Lov. Ganste vist pegede det ærede Medlem paa, at der ogsaa paa et andet Punkt ydedes Raffinaderierne en ny Betsyttelse, men han søjede til, at Virkningen deraf ikke forud lod sig beregne. Jeg skal derfor ikke indlade mig nærmere derpaa; men jeg har ganste vist den Overbevisning, at dersom det Forslag, vi have stillet, ikke gør Fabrikkerne uret, jaa giver det dem i hvert Tilfælde ikke gunstigere Betingelser, end de nu have. Det ærede Medlem gør navnlig gjældende, at man nu har taget en anden Position end i Mærene 1873—77, hvilken Aarsag han udsørlig begrundet i Betænkningen, og uddrager deraf den Slutning, at nu er Regeringen kommen over paa et andet Standpunkt, men at Folketinget har altid holdt fast ved det samme Standpunkt. Det sidste turde der maaste sættes et Spørgsmaalstejn ved. Det er ikke mere end 3—4 Aar siden, dette samme Folketing vedtog Loven af 1ste April 1887 om Udsørlingspræmie paa dansk Sukker. Tror det ærede Medlem virkelig, at man i Tidsrummet fra 1873 til 77 havde faaet dette vedtaget? Er der ikke paa dette Punkt en Skiften Standpunkt for Folketingets Vedkommende? Hvad skyldes denne Skiften

Standpunkt? Ganste simpelt det, at Forholdene nu ikke ere de samme, som de vare i 1873—77. Den Gang havde faktisk de fremmede Fabrikker og særlig de tyske Fabrikker ikke den Udsørlingspræmie, de nu have. Det er gaaet dermed, ligesom det er gaaet med Brænderierne her hjemme; den er fremkommet derved, at man efterhaanden har naaet at faa et større Udbytte af det samme Materiale, og da Udsørlingsgodtgørelsen beregnes i Forhold til Materialet efter det Udbytte, man formodede, man vilde faa, fremvoksende der efterhaanden en ret betydelig Præmie for Fabrikkerne. Det ærede Medlem gør nu ganste vist gjældende, at denne Udsørlingspræmie er uden Betydning for Prisen paa Verdensmarkedet. Jeg gad egentlig vidst, hvad det ærede Medlem forstaaer med „Verdensmarkedet“, det er saadant et rart, ubestemmeligt Ord, men jeg har derom rigtignok været af den Formening, at saa betydelige Lande som Tyskland og Frankrig ogsaa høre med til Verdensmarkedet, og det ærede Medlem vil vel ikke nægte, at den Toldpolitik, som disse Lande følge, har Betydning for denne Del af Verdensmarkedet til Fastsettelsen af Prisen. Overhovedet kan man ganste vist, over for et saa lille Land som Danmark sige, at den Udsørlingspræmie, som vi tilstod i 1887, næppe har haft nogen Indflydelse paa Verdensmarkedet, men Forholdet stiller sig selvfølgelig anderledes, naar Talen er om saa store Produktionslande, som Tyskland og Frankrig. Men hvad det egentlig kommer an paa, er nærmest dette: Hvilken Indflydelse har den tyske Udsørlingspræmie, ikke paa Verdensmarkedet, men paa det danske Marked, hvilke Virkninger har den over for vore egne Sukkerfabrikker? Der forekommer det mig saa temmelig klart, at naar de tyske Fabrikker nyde en Udsørlingspræmie, der fra tysk Side opføres til omtrent 0,55 Dre pr. Bund, vil dette sige, at de altsaa kunne afforte dette Beløb i den Told, som de betale ved Indførselen her i Landet — det er Præmien paa Raasukker. Det vil altsaa sige: Der kommer faktisk til at hvile paa det tyske Sukker, efter vort Forslag, 3 Dre, i Stedet for 2,05, medens vi paalægge vore egne Fabrikker at svare en Afgift af 2,25 Dre. Jeg tror dog egentlig ikke, at man kunde kalde dette Betsyttelse for dansk Sukker, og jeg skal tillade mig at henvise til, at der netop i Tyskland for Tiden gøres stærkt gjældende, at de tyske Fabrikker, selv med de Begunstigelser, de have, ville have Vanfærlighed ved at bestaa over for den betydelige Udsørlingspræmie, som de franske Fabrikker have. Jeg tror